

Ens ha arribat

Els errors de Montoro

A la seu del PP comencen a estar farts de les constants equivocacions del ministre Montoro. La imatge que dona el responsable d'Hisenda no és la que hauria de ser, segons opina De Cospedal.

Any Salvador Espriu

Ara he de callar, que no tinc prou força contra tant de mal.

La columna

Narcís-Jordi Aragó

Nadal amb Hemingway

Nosaltres hem conegut l'Ernest Hemingway barbut, aventurer, bohemí, bevedor, seductor, arrogant i inconformista. Però va haver-hi, fa més d'un segle, un Hemingway infant. La seva mare va anotar en cinc quaderns una mena de dietari sobre la vida del noi, sense sospitar que arribaria a ser un premi Nobel de Literatura i una figura clau de la narrativa del seu país. En aquest relat minuciós, redactat en secret però que ara ha vist la llum, la senyora Grace Hall descriu els passos del petit Ernest, segon de cinc germans, que viu feliç a la casa d'Oak Park, a Illinoi, va a l'escola cada matí i a l'església cada diumenge. Un dia, als quatre anys i tres mesos, el

Retrat d'un nen feliç en el dietari de la mare

nen precoç surt a passeig amb la seva mare, admira el groc daurat dels arbres i la posta del sol entres els núvols, i diu: "Ja sé per què la gent es mor, és per fer companyia a Déu, que no vol estar sol."

Un any abans, quan en tenia tres i mig, havia viscut el primer Nadal conscient. Anota la seva mare: "L'Ernest ha tingut un bonic Nadal. Santa Claus li ha deixat al mitjà un adorable senglar i altres coses que van ser-hi afegides amb bon criteri i mesura. Abans de Nadal estava un xic espantat perquè no sabia si Santa Claus veuria que era un nen, ja que anava vestit com la seva germana." L'escena ens transporta directament al *Poema de Nadal* de Sagarra: "Però tens el record d'altres dies / que els teus ulls eren nets, transparents / i tot ple de misteris dormies / amb el somni enganxat a les dents." No sabem si l'autor d'*El Vell i el Mar* va trobar mai el moment de fer cas d'algun consell semblant al del poeta: "No vagis baladrejant, / humiteja't la parpella / amb tres llàgrimes d'infant; / ajup-te fins al temps que eres infant." Però bé podem imaginar que, en algun instant de la seva atzarosa vida i de la seva agitada existència, va recordar aquell Nadal primer "amb la llum dels seus ulls de criatura / completament desentelats".

LA PUNXA D'EN JAP

Joan Antoni Poch

Ara torno

La pàgina 128

Pep Riera

Fa dos dissabtes ens vam reunir una colla d'amics per passar el dia junts i ho vam fer a la masia dels pares d'un de la colla. El cas és que, en arribar, evidentment vam fer els compliments als nostres amfitrions i va ser inevitable que en un moment determinat sortís el tema de la pregunta i la data del referèndum que el president Mas havia acabat d'anunciar. El pare del nostre amic, com que va veure un ambient propici, es va deixar anar. Va ser posseït immediatament per una eufòria contagiosa, ens va demanar que ajudéssim a empènyer cap al doble "sí" encara que fos pels seus néts i els nostre fills, i per recalcar que la solució de la independència és l'única i inequívoca, va repetir unes quantes vegades: "La pàgina 128 de *Victus!*".

Jo ja feia temps que havia passat per la pàgina 128 del llibre d'Albert Sánchez Piñol i no en recordava el contingut amb la precisió d'ell, però l'intuïa. I, efectivament, quan vaig veure que tot tenia relació amb la reacció del PSOE de Rubalcaba de donar suport inequívoc al PP de Rajoy de negar la celebració de cap referèndum a Catalunya, la cosa estava clara. El PP i el PSOE no només han estat incapaços durant tots els anys d'aquesta profunda crisi econòmica de fer res conjuntament, sinó que a sobre s'han tirat les culpes i els plats pel cap. Ara bé, quan s'ha tractat de la "sagrada unitat de la patria", van a una. Fa temps que ho he dit i escrit aquí mateix. Però, efectivament, a la pàgina 128 l'explicació és perfecta: "El personatge castellà per excel·lència és l'hidalgo, un invent medieval que encara perviu. Orgullós fins a l'extrem de la follia, obsedit per l'honor, capaç de batre's a mort per una

trepitjada, però incapaç de cap mena d'iniciativa constructiva. El que per a ell són gestos heroics, per a la mirada catalana no passa de ser un entossudiment en el més risible dels errors. [...] No comprèn, i encara menys tolera, altres formes de viure l'experiència humana; l'esperit industriós el repel·leix. [...] ¿Què teníem nosaltres a veure amb aquella gentussa?

Per a un castellà de bé treballar era una deshonra; per a un català, la deshonra era no treballar." Claríssim!

És clar que després d'aquesta descripció de l'essència d'Espanya, el protagonista de *Victus* també retrata els defectes dels catalans, però això ja és a la pàgina 129 i següents... I també ho hauríem de tenir en compte. Encara més i tot. Bon Nadal!

ANTHONY GARNER